

Sygn. akt II K 537/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Muszka

Protokolant: Bożena Cybin

po rozpoznaniu w dniu: 20 czerwca 2014r.

s p r a w y : **L. P.**

syna W. i I. z domu P.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w bliżej nieustalonym dniu w okresie od dnia 31 grudnia 2013 roku do dnia 02 stycznia 2014 roku w S., województwa (...), z terenu posesji nr (...), zabrał w celu przywłaszczenia elementy metalowe w postaci dwóch burt zabezpieczających część ładunkową w pojeździe ciężarowym o wymiarach 2,2 metra x 0,5 metra o wartości 460 zł oraz trzech stalowych teowników o długości 2 metrów i wartości 270 zł, powodując straty o łącznej wartości 730 zł działając na szkodę J. Ż.

to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k.:

I. uznaje oskarżonego **L. P.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **L. P.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 9 marca 2014 r. do dnia 10 marca 2014 r.;

III. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego **L. P.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Sygn. akt II K 537/14

UZASADNIENIE

W bliżej nieustalonym dniu, w okresie od 31 grudnia 2013 r. do dnia 02 stycznia 2014 r. w S., **L. P.** zabrał w celu przywłaszczenia, z posesji nr (...), metalowe elementy w postaci dwóch burt zabezpieczających część ładunkową w pojeździe ciężarowym o wymiarach 2,2 metra x 0,5 metra o wartości 460 złotych oraz trzech stalowych teowników o długości 2 metrów i wartości 270 złotych, stanowiących własność J. Ż.. Przedmioty te J. Ż. przetrzymywał w celu wykorzystania ich w remoncie budynku znajdującego się na terenie wskazanej nieruchomości. **L. P.** zbył zabrane przedmioty za kwotę 153 złotych w punkcie skupu złomu w M.. Uzyskane środki przeznaczył na opłacenie rachunku za zużycie energii elektrycznej.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego Ł. P. k. 37-38, zeznania świadka J. Ż. k. 2-3, zeznania świadka Ł. K. k. 17, formularz przyjęcia k. 5, protokół zatrzymania rzeczy k. 6-9, protokół oględzin rzeczy k. 11, materiał poglądowy k. 12-13, notatka urzędowa wraz z załącznikami k. 40-42

Ł. P. był uprzednio karany sędownie, w tym dwukrotnie na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.

Dowód: dane o karalności k. 30-32,

Ł. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Składając wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego podał, że pożyczonym samochodem osobowym marki V. (...) udał się do S. celem znalezienia złomu. Od osoby, której danych odmówił podania, dowiedział się o złomie znajdującym się w tej miejscowości. Nie wiedział, że właściciel tych przedmiotów nie chce się ich pozbyć. Podał, że był to jedyny raz, kiedy udał się S., by ukraść złom. Budynek, przy którym się on znajdował był stary, w jego ocenie opuszczony. Teren był nieogrodzony. Gdy zabrane przedmioty przywiózł do punktu skupu złomu w M., było już ciemno.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Wiarygodność wyjaśnień, w których oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Pozostawały one w zgodzie z treścią pozostałego materiału dowodowego w postaci zeznań świadków J. Ż. oraz Ł. K.. Jest oczywistym, iż nie mieli oni interesu w składaniu zeznań obciążających oskarżonego. Dla J. Ż. oskarżony jest bowiem osobą całkowicie obcą, zaś wobec Ł. K., oskarżony był klientem zakładu w którym świadek jest zatrudniony. Następnie Sąd zważył, iż o wiarygodności przyznania oskarżonego przemawia także opisany przez pokrzywdzonego w treści zeznań fakt, iż przedmiotowych przedmiotów nie porzucił, nie zamierzał się ich pozbyć. Wprost przeciwnie, przechowywał je na posesji należącej do jego żony, z zamiarem wykorzystania do remontu znajdującego się tam budynku mieszkalnego. Stąd też wyjaśnienia oskarżonego, w których podnosi on, iż w jego ocenie zabrane przedmioty były przedmiotami porzuconymi celem wyzbycia się, należy uznać za wyraz przyjętej linii obrony. O tym, iż w rzeczywistości oskarżony takiego przekonania nie posiadał przekonuje, że w żaden sposób nie zweryfikował on chęci porzucenia tych przedmiotów przez ich właściciela, chociażby poprzez zapytanie o tą okoliczność w sąsiadującym budynku, zamieszkanym właśnie przez pokrzywdzonego. Wprost przeciwnie, po zabrane następnie przedmioty przyjechał w późnych godzinach, sprzyjających pozostaniu nierozpoznanym, zaś już w ciemnościach, odwiózł zabrane ruchomości do punktu skupu złomu. Mając zatem na uwadze zgodność zeznań przesłuchanych w sprawie świadków z przyznaniem się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, Sąd uznał zarówno wyjaśnienia jak i zeznania wymienionych świadków za polegające na prawdzie i poczynił podstawą swoich ustaleń w sprawie.

Wyjaśnienia oskarżonego mogły również stanowić podstawę ustaleń stanu faktycznego w części, w której dotyczyły pożyczania samochodu osobowego celem przewiezienia zabranych przedmiotów, posiadania informacji od osoby, której danych oskarżony odmówił ujawnienia, odnośnie przedmiotowych ruchomości, jak i przewiezienia skradzionych przedmiotów do punktu skupu złomu. W tym ostatnim zakresie wyjaśnienia oskarżonego pozostawały w zgodzie także ze zgromadzoną w aktach postępowania dokumentacją związaną z ujawnieniem i późniejszymi oględzinami zabranych przedmiotów w punkcie skupu złomu.

Odtwarzając stan faktyczny w sprawie Sąd skorzystał z treści zgromadzonych w aktach postępowania dokumentów. Zostały one sporządzone przez upoważnione do tego osoby, w przewidzianej prawem formie. Mogły one zatem stanowić wiarygodny materiał dowodowy.

W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony Ł. P. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu opisanego w treści art. 278§1 kk

Oskarżony popełniając przypisany mu czyn działał z zamiarem bezpośrednim, chcąc w bezprawny sposób wejść w posiadanie obu burt oraz teowników, celem ich późniejszej sprzedaży.

Z ustaleń poczynionych w toku postępowania wynika, że oskarżony jest zdolny do przypisania mu winy, co przede wszystkim uwarunkowane jest jego dojrzałością oraz tym, iż stopień jego rozwoju intelektualnego i emocjonalnego nie odbiega od stopnia rozwoju przeciętnej osoby. Oskarżony Ł. P. miał możliwość kierowania swoim postępowaniem, nie znajdował się przy tym w żadnej sytuacji, która zniewalałaby go do podjęcia działania sprzecznego z normą prawną.

W oparciu o ocenę elementów przedmiotowo - podmiotowych leżących w granicach czynu zarzucanego oskarżonemu Sąd przyjął, że cechuje się on znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Za przyjęciem wskazanego stopnia społecznej szkodliwości przemawia motywacja sprawcy, który dla poprawy własnej sytuacji majątkowej gotów był dokonać zaboru mienia. Czyn ten należało uznać za negatywnie wpływający na standardy funkcjonowania społeczeństwa, albowiem wymusza on konieczność stosowania nieustannej kontroli własnego mienia przed działaniami osób nieuprawnionych. W sytuacji pokrzywdzonego uzasadnia konieczność poczynienia znaczących nakładów na zakup ogrodzenia, utrudniającego dokonywanie podobnych kradzieży zgromadzonych materiałów, potrzebnych w prowadzonym remoncie.

Jako okoliczność łagodzącą po stronie oskarżonego Sąd potraktował niską wartość zabranego przedmiotu. Okolicznością łagodzącą po stronie oskarżonego było także przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożenie w toku postępowania przygotowawczego obszernych wyjaśnień, pozwalających na poczynienie kategoriycznych ustaleń.

Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kary Sąd potraktował fakt, iż oskarżony Ł. P. był uprzednio karany sądownie, w tym dwukrotnie na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, a przedmiotowego czynu dopuścił się w okresie czterech miesięcy od daty uprawomocnienia się ostatecznego wyroku skazującego. Swoim zachowaniem okazał zatem rażący brak poszanowania dla instytucji wymiaru sprawiedliwości, w tym zaufania jakim został dwukrotnie obdarzony przez Sąd w postępowaniach prowadzonych pod sygnaturą II K 702/13 i II K 133/11.

Łącząc wymienione wyżej okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk, w szczególności stopniem społecznej szkodliwości czynu i stopniem winy oskarżonego, Sąd uznał, że odpowiednią karą orzeczoną wobec oskarżonego będzie kara trzech miesięcy pozbawienia wolności.

Z całą pewnością tak wymierzona kary nie będzie nadmierną dolegliwością dla oskarżonego, skoro pomimo istnienia wymienionych okoliczności mających wpływ na stopień społecznej szkodliwości, okoliczności obciążających, została ona mimo wszystko wymierzona w dolnej granicy zagrożenia ustawowego. Z drugiej strony, mając na uwadze postępowanie oskarżonego po popełnieniu przedmiotowego czynu, a to przyznanie się do popełnienia zarzucanych czynów, Sąd wnioskował, że nie jest konieczne wymierzanie kary surowszej by osiągnięte zostały cele postępowania i cele kary. Orzeczona kara winna spełnić stawiane przed nią zadania zarówno w świetle oddziaływania wychowawczego, uświadamiając oskarżonemu naganność jego postępowania jak i zapobiegawczego, dowodząc zarówno oskarżonemu jak i innym potencjalnym sprawcom nieuchronności pociągnięcia do odpowiedzialności karnej. Przy tym będzie ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy, a zatem spełni wszystkie wymogi stawiane przed nią przez przepisy karne.

Kara orzeczona względem oskarżonego jest niższa niż dwa lata pozbawienia wolności, dlatego też istniała formalna podstawa do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd na podstawie całokształtu okoliczności sprawy i kierując się przesłankami określonymi w art. 69 § 1 i 2 kk, wnioskował, że nie zachodzą jednak okoliczności pozwalające na skorzystanie z dobrodziejstwa tej instytucji względem Ł. P.. Sąd miał w tym zakresie na względzie przede wszystkim fakt dwukrotnego stosowania względem oskarżonego instytucji probacji, co zakończyło się jednakże, z przyczyn leżących jedynie po stronie oskarżonego, negatywnie. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż przedmiotowego czynu oskarżony dopuścił się po upływie zaledwie czterech miesięcy od uprawomocnienia się ostatecznego wyroku skazującego.

Z tego wypływa wniosek, że nie można wobec niego postawić pozytywnej prognozy, iż pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności nie popełni on ponownie przestępstwa. Zachodzą więc podstawy do uznania, że dla osiągnięcia celów kary niezbędne było jej orzeczenie w formie bezwzględnej.

Na poczet orzeczonej kary Sąd, stosownie do treści art. 63§1 kk, zaliczył oskarżonemu okres pozbawienia wolności w sprawie

Zwalniając, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu Sąd miał na uwadze fakt, iż wobec oskarżonego orzeczono bezwzględną karę pozbawienia wolności. W tym stanie, zważywszy na stan majątkowy oskarżonego, osiąganie niskich dochodów w kwocie 1500 złotych miesięcznie, należało uznać, iż obciążenie go kosztami procesu spowodowałyby, iż uiszczenie kosztów i opłat byłoby dla niego zbyt uciążliwe.